



KURÝR

Hej mistře aneb advent je tu

Ke konce se chýlí rok 2009. Právě držíte poslední vydání druhého ročníku Divadelního Kurýra. Přichází doba adventní. Nastává doba očekávání příchodu (adventus lat. = příchod). Věřící slaví narození spasitele, očekávají jeho příchod na svět. My ostatní se těšíme na pohodu Vánoc, stromček, kapr, salát... A navíc čeká nás rok 2010. Kromě představení a koncertů, na které jste zvyklí, připravujeme několik dalších akcí, které doplní tradiční nabídku našeho Divadýlka.

V lednu se budeme ucházet o účast na krajském kole celostátní přehlídky amatérských divadel. A pokud nás vyberou, odehrajeme koncem března v Rakovníku představení Inventura. V dubnu od nás bude opět startovat boleslavská padesátka, v květnu budeme hostit Popelku na dlani, 2. ročník krajské přehlídky divadel hrájích pro děti. A červenec je pravidelným časem, kdy se koná letní plněnový festival

Léto na dlani. Součástí léta bude i premiéra nové hry. V některém z dalších Kurýrů jistě přineseme rozhovor s režisérem, tvůrci a aktréy připravovaného představení. V září pak zahájíme 13. sezónu Divadýlka na dlani a tím (doucejme) vyvrátíme pověry o nešťastném vlivu tohoto čísla na naše životy. Pravidelný režim „hracích“ čtvrtků nás provede zářím, říjnem a listopadem. A vy opět bude číst tento úvodník.

Je dobrým zvykem na konci roku přát si do toho nového cosi do vínku.

Dovoďte mi, abych jako principál našeho divadla, popřál vám divákům přešle času na návštěvu útluného hlediště, divadlu, aby bylo stále plné, hrám, aby byly chytré a hluboké, zábavné i poučné, souboru, aby měl dobré a osvicené režiséry, režisérům, intuitivní herce a všem dohromady radost ze společných chvil.

Zlomte vaz v roce 2010!

Petr Matoušek
principál

Krásné Vánoce a úspěšný
rok 2010
Vám přeje Divadýlko na dlani



PROGRAM PROSINEC

ČTVRTEK 10. 12.

20:00

45. Saloon v modrém
aneb Berušky a Grass Road

PONDĚLÍ 14. 12.

18:00

Adventní koncert
aneb Yamaha hraje koledy

ÚTERÝ 15. 12.

18:00

Vánoce u skřítků
aneb Dětské studio vánočně

STŘEDA 16. 12.

19:30

Nemám čas lhat
aneb Recitál Josefa Fouska

ČTVRTEK 17. 12.

19:30

Adventní setkání
aneb Na vánoce dlouhý noce

LEDEN

ČTVRTEK 14. 1.

20:00

46. Saloon v modrém
aneb Dnes hrají Dessert & Barbecue

ČTVRTEK 21. 1.

19:30

Inventura
aneb Pořádek ve skladu i v duši

ČTVRTEK 28. 1.

19:30

Cesta za Sv. Jakubem
aneb Santiago de Compostella

Změna programu vyhrazena.

VĚDA NA JEVIŠTI NEMUSÍ BÝT VĚDA (a už vůbec ne nuda)

„Procházeli se a hovořili. Co vlastně Heisenberg řekl? Co přesně Heisenberg řekl? A co přesně Bohr odpověděl?“



Dokázali byste zaujatě sledovat více než dvouhodinovou debatu dvou teoretických fyziků zabývajících se kvantovou mechanikou? Zajímá vás otázka, co dělal Werner Heisenberg roku 1947 v Kodani? Myslíte si, že herci se mohou pohybovat podle stejných zákonitostí jako částice atomu? Předpokládám, že jste na všechny úvodní otázky odpověděli záporně, stejně jako bych odpovídal já sám, ovšem pouze dokud jsem neměl možnost vidět divadelní hru *Michaela Frayna KŮDAŇ* (orig. *Copenhagen*). Jde o text ověřený mnoha tituly za nejlepší hru, premiérován v Londýně roku 1998. U nás se objevil už v roce 2000 v Divadle FXŠ v Liberci a já jsem ho mohl nedávno sledovat v pražském Divadle v Celetné.

Děj hry se odvíjí na předměstí Kodaně, kde se v září 1941 sešli dva největší atomoví fyzici té doby, Němec Werner Heisenberg (1901-1976) a Dán Niels Bohr (1885-1962). Mluvili spolu jen několik hodin (v bytě a na konspirační procházce mimo odposlouchávací zařízení) a rozešli se ve zlém. Spekulace se vedou o tom, čeho chtěl Heisenberg setkáním dosáhnout. Nikdy - ani po válce - téma svého rozhovoru nezveřejnili, jejich přátelství bylo

navždy přerušeno. Proč? Co se toho dne odehrálo? Nikdo neví. Jisté je, že se oba podíleli na vývoji atomové bomby. Jeden pro Němce, druhý pro Američany. Snažili se zabránit, anebo napomoci vzniku zbraně nepředstavitelné síly? Co se odehrávalo v myslích těchto mužů, o co jim šlo, o co zápasili, jak si uvědomovali vlastní zodpovědnost za vývoj

světa? Jakou roli hrála v jejich rozhodování válka, morálka, vědecká a lidská řevnivost? (Žák představuje okupační moc ve státě svého učitele, ke kterému měl až synovský vztah. Bohr je navíc z poloviny Žid a bude muset z Dánska uprchnout o dva roky později těsně před příchodem SS.) Jednotlivé repliky vychází často z korespondence a vzpomínek obou protagonistů, z jeviště zní jejich vlastní slova. V interpretaci tajemného setkání jde ale autor až mimo ověřitelná fakta. Sám Heisenbergův syn otce v divadelní postavě nepoznal.

„Matematika se chová zvláště, když ji aplikuješ na lidi. 1+1 může dát mnohé rozdílné součty.“

Hra se rozvíjí na třech prolínajících se časových

rovinách. V chronologickém pořádku (hra ho nezachovává) přijíždí Werner Heisenberg za Nielsem Bohrem nejprve do Kodaně v roce 1924 po složení doktorátu pokračovat ve studiích kvantové mechaniky, znovu se tam objevuje v roce 1941, kdy se odehraje jejich bouřlivý rozhovor vedoucí ke konci přátelství a nakonec se při návštěvě z roku 1947 snaží Heisenberg najít spolu s Bohrem přijatelnou verzi obsahu předchozího setkání. Do hry se tak dostává téma nespolehlivosti lidské paměti, jak vlastně vzniká historie a co o ní můžeme vědět? Hra je podle autorských poznámek inscenoována na prázdné scéně pouze s třemi židlemi. Trojici postav doplňuje žena N. Bohra Markéta.



BOHROVI

Marta Vančurová a Miloš Kopečný v inscenaci Jakuba

Špalka.

Ona je stabilním jádrem, kolem kterého se točí ostatní částice, ona do vědeckého diskursu vnáší srozumitelný laický pohled, nicméně autor jí proto mnoho prostoru neposkytuje. Bohor představuje pomalý a rozvášněný elektron obíhající kolem středu

atomu, zatímco Heisenberg je cizí foton pouze prolétající vysokou

rychlostí. A ti muži byli skutečně takto protikladní ve svých povahách a protiklady zde pokračují (akce x reakce, hračka x zbraň, fyzika x politika, ...).

Přestože to není poprvé, kdy je na jevišti uvedeno podobné téma (dříve už např. F. Dürrenmat – Fyzikové), byl jsem neobvyklostí této hry doslova uhranut a vytržen mimo čas. Možná to je způsobeno tím, že dramaturgie českých divadel se podobně

„těžkým“ textům vyhýbá (i od M. Frayna se u nás nejčastěji na jevišti objevuje fraška Bez roucha). Je těžké inscenovat bez scénických berliček, bez popisného herectví, bez složitěho vysvětlování, „pouze“ čistou dokonalou konverzaci (ano, je

„Má fyzik morální právo pracovat na praktickém využití atomové energie?“

to konverzačka, být ve zcela jiném pojetí než na jaké jsme

zvyklí) vedenou na intelektuální výši. Na herce to klade nezvykle velké nároky. Každé gesto, každé slovo, každá akce nabyvá velké intenzity, divák ji vnímá v nejmenších nuancích. Jediné, co na prázdné scéně heroům pomáhá, jsou světla a hudba dotvářející atmosféru a napětí. Je to představení o velkých morálních tématech postavené na textu (VI. Hulec použil pro tento typ dramatiky výstižné označení „divadlo

morálního nekřidu“) a hrozí mu reálné nebezpečí, aby se z něj nestala pouze rozhlasová hra – vyžaduje v herectví přesného a vybaveného herce a pochopitelně i vnímavého diváka.

Protože právě čtete rubriku „co v našem divadle neuvidíte“, tak ani toto není představení, na jehož uvedení bychom se chystali. Přesto si ho nemusíte nechat ujít, láká-li vás koktejl z trochy faktů a trochy fikce zamíchaný v shakeru detektivky. V obnovené premiéře ho od 7. 9. tohoto roku uvádí Spolek Kašpar v Divadle ve Celetné v Praze (s M. Vančurovou, M. Kopečným a novým představitelem Heisenberga, M. Němcem), nebo si pusťte britskou filmovou podobu tohoto divadelního kusu (z roku 2002, určenou pro TV), případně poslechněte českou rozhlasovou hru z roku 2001. -rak-

10. 12. 45. Saloon v modrém

20:00

aneb *Berušky a Grass Road*



Berušky jsou první dívčí kapela, kterou uslyšíte na „Saloonu v modrém“. Vznik kapely je datován do roku 1998. Kdy se tři zakládající členky (Helena Peukertová, Zuzana Vítová a Alena Vítová) ve věku dívčím až dětském setkaly v jednom pokoji na muzikantském táboře. Po odchodu Heleny Paukertové z kapely (2007) jí vystřídalala rodilá Američanka Stephanie Vann Vleet (16 let). V půli roku 2009 dochází k další personální výměně a na postu kontrabasistky se usadila osmnáctiletá Anička Drábková.

A tuto sestavu uvidíte i vy v Divadýlku NOVANTA na dlani.

Děvčata krom své vlastní tvorby nazpívala vokály na desce J. Samsona Lenka „Slunečno“ (se Samsonem i vystupují na koncertech). Dále spolupracují i s rockovými kapelami – Jaboneckou Mandragorou a Bělským Sevenem.

Pražská skupina **Grass Road** je složena z muzikantů, kteří mají zkušenosti už z angažmá v různých kapelách v minulosti. Aktivně hraje kapela na jevištích od

léta roku 2006. Složení kapely je klasické, založené na zpěvu zpěvačky a čtyřhlasém vokálu. Repertoár je složen převážně s novějšího pojetí bluegrassu či new acoustic music posledních let v USA, ale nevyhýbá se ani klasickému bluegrassu či swingu. Písničky jsou jak v anglickém, tak i v českém jazyce. Připravují ale i vlastní skladby.



Sestava kapely Grass Road - zleva Petr Třebický, Tereza Houdková, Pavel Bulín, Lenka Jarošová a Honza Seidl. Na obrázku chybí Honza Bartošek.

14. 12. Adventní koncert

18:00

aneb Yamaha hraje koledy

Pravidelně každý rok před Vánoci a před letními prázdninami se můžete v našem Divadýlku setkat s mladými nadějami z hudební školy Yamaha. Tentokrát v jediném koncertu předvedou to nejlepší, co se naučili a přichystali pod divadelní vánoční stromeček. V jejich vánočním dárku vystoupí hráči na různé nástroje, různého věku a různých stupňů dovednosti.

Doufejme, že vás jejich hudba posune alespoň trochu víc k Vánocům, jejich pohodě a klidu.



15. 12. Vánoce u skřítků

18:00

aneb Dětské studio vánočně

D ě t s k é studio Divadýlka na dlani pracuje skoro deset let s mladými adepty herecké profese. Připravujeme děti na pobyt na jevišti. Snažíme se, aby si osvojily a naučily se základy činoherního divadla, pohybu, jevištní řeči a divadelních principů tak, aby je mohly používat i v běž-

ném životě bez ohledu na to, zda se divadlu budou věnovat či ne. Jako každý rok i letos si studio pro vás také připravilo trochu vánočního hraní.

Po loňském putování za zvyky adventu se tentokrát spolu vypravíme do lesa, třeba nedaleko Mladé Boleslavi, kde žijí lesní skřítkci. Co všechno zažijí skřítkové Čmára a Kreslík, co

zaviní jeden špatně natažený budík a jedna krajně mazaná vrána. To uvidíte, pokud přijдете k nám do divadla právě v úterý. Těší se na vás děti z Dětského studia Divadýlka na dlani.

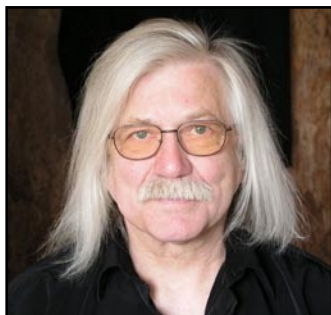


16. 12. Nemám čas lhát

19:30

aneb Recitál Josefa Fouska

Někdy na konci prázdnin mi zavolał Pavel Šíp a nabídl nám, že bychom mohli udělat společně koncert Josefa Fouska. Slovo dalo slovo a vy se můžete těšit tento měsíc na osobní setkání se všestranným mužem a hlavně člověkem Josefem Fouskem. Jako host vystoupí ve středu 16. prosince i Miluška Voborníková. Oba protagonisté našemu listu odpověděli na několik otázek.



Dobrý den pane Fousku, mohu se zeptat, jaký vztah máte k Mladé Boleslavi?

Mám v M. B. přátele, kterých si vážím – malíře Jiřího Valeše a jeho milou ženu. Pochází odtud i můj přítel a zachránce prof. MUDr. Ivan Vaněk, který mě opravil srdce. Podle návštěvnosti mých minulých vystoupeních v M. B. a okolí musím konstatovat, že spřízněných duší tu mám vlastně mnohem více a za to velké díky.

A také nesmím zapomenout na to, že vlastním fabii, již druhou, a jsem s ní velmi spokojen.

Pamatuji si vás z pořadů s M. Šimkem, ale co bylo před tím? Co dělal Josef Fousek dříve, než začal vystupovat v televizi?

Co bylo před tím? Od čtrnácti let jsem byl dělníkem v SONP Kladno, zemědělcem na Šumavě, montérem plynu a teprve v mých čtyři-

ceti letech mi dal šanci M. Šimek v divadle Semafor. Ještě jako dělník jsem měl přes 40 výstav fotografií u nás i v zahraničí. Psal jsem povídky, aforismy, epigramy a zpíval své písně v hospodách i u tramských ohňů na Křivokláte a okolí. Jsem vyučen zámečníkem a při zaměstnání jsem absolvoval Lidovou konzervatoř výtvarné fotografie u prof. Jána Šmoka.

Jste spíše spisovatel, fotograf, muzikant, básník nebo cestovatel. Co ve vás nejsilněji zní?

Mám radost z každé své činnosti. Všechno to, co mám rád, je mi inspirací. Nejraději jsem na pódiu před diváky, kteří mají na tváři úsměv. Dělim se s nimi o své pocity. Smích a pláč chodí světem pospolu.

Hrál jste někdy divadlo?

Nikdy jsem nepřišel na chuť naučeným rolím. Mám rád volnost projevu. Malé roličky jsem měl v Šimkových hrách, a také jsem si zahrál „štěky“ ve filmech a inscenacích Jiřího Svobody. Se Slávkem Šimkem jsme napsali dvě hry pro Divadlo Spejbla a Hurvíňka..

Poslouchávám vaše nedělní vysílání na Českém rozhlasě Praha. Zajímalo by mě, jestli

jste pečlivý a připravujete se na každou relaci do podrobná nebo se necháte inspirovat okamžikem a vedete rozhovor s posluchačem, kam vás nese myšlenka? Omlouvám se, ale většina vašich pořadů je natolik bezprostřední, že to nejsem schopen poznat.

Na nedělní Dobrá jitra v ČRO 2 Praha se připravuji vždy poctivě a zodpovědně předem. Poté je ovšem můj tříhodinový program na vlnách rozhlasu živý a já přidávám improvizaci, okamžitě nápady a vzpomínky. Z Dobrých jiter poté čerpám materiál i do některých mých knih (např. Budme k sobě vlídní, Cesty za nadějí. Dobré jitra, člověče). K vydání v Knižním klubu na příští rok mám připravené další dvě knihy – „Myšlenky nahlas“ a sbírku textů, písní a epigramů „Bez náhubku“.

Zdravím všechny čtenáře Kurýru a diváky z Mladoboleslavska.

A do nového roku 2010:

„Budme k sobě vlídní!“

Josef Fousek

Na další straně na vás čeká rozhovor s idolem mnoha mužů a chlapců, s Miluškou Voborníkovou. Stačí jen otočit....

Rozhovor s Miluškou Voborníkovou



Miluše Voborníková při natáčení televizního pořadu „Cesta k andělům“

Jaký vztah máte k Mladé Boleslavi?

Prvních 6 let svého života jsem žila s rodiči a prarodiči v Krpěch u Mělníka. Nejbližší nemocnice tehdy byla v Mladé Boleslavi, kde jsme se s bratrem narodili - v Pírkově sanatoriu. Krpy jsou maličká vesnice, kde kromě kostela a školy, kde dědeček působil jako pan řídící učitel 40 let, nebylo opravdu nic. Maminka jako středoškolačka jezdila vlakem do Mladé Boleslavi na gymnázium a chodila v hotelu Věneček do tanečních, kde se seznámila s tatínkem. Dědeček Ing. Josef Voborník se sestrou (mojí tetou) Pernou z Mladé Boleslavi přímo pochází.

Do divadla Semafor jste dělala konkurs. Pamatujete se na svoje pocity těsně před vaším „konkursním řízením“?

V dubnu 1968 proběhl v Semaforu konkurs na hru „Večer pro otrlé, aneb 5 Pupáků“ pánů Miloslava Šimka a Jiřího Grossmanna. V porotě seděli hlavní protagonisté Šimek, Grossmann, režisér Ján

Roháč, Naďa Urbánková a Pavel Bobek. Trému jsem měla šílenou, nenalícená, dlouhé, pletené šatičky, no hrůza. Ta odvaha od těchto hvězd, že mě úplně neznámou a nezkušenou holku přijali mezi sebe. Naďa byla Zlatá slavice, točila s p. Menzlem filmy a zpívala kromě divadla s kapelou J. Brabce, tak byla potřeba do souboru další ženská a vybrali díky Bohu mě. Tím osvobodili naše zdravotnictví od jedné špatné zdravotní sestry, jíž jsem se měla za dva roky stát.

Vaším přijetím do divadla se vám musel radikálně změnit život. Jak moc?

Přicházely další tituly, na př. „Besídky zvláštní školy“, „Návštěvní dny“, „Zavěste prosím, volá Semafor“, zájezdové pořady, televizní „Zajíci

v pytlí“ už s J. Krapolem... S pány J. Suchým a J. Šlitrem jsem vystupovala v „Dáblovi z Vinohrad“, „Poslední štaci“, bylo toho prostě dost a bylo to krásné! Když se člověk cítí nádherně, mám zkušenost, že ho něco z jiného úhlu okamžitě



Miluše Voborníková s manželem a kolegou Petrem Špáleným, při křtu jeho CD.

vrátí do tvrdé reality. 6.12.1969 umírá Dr. J. Šlitr. Za dva roky 5.12.1971 podléhá leukemii J. Grossmann. Ani se nechce věřit, že na stejnou nemoc o 30 let později odchází 16. 2. 2004 Slávek Šimek. Radost se střídala neúprosně a krutě s bolestí.

Hrála jste v několika televizních inscenacích. Dokonce i s Vladimírem Menšíkem. To musel být zážitek. Jak na to natáčení vzpomínáte?

V televizi jsem tenkrát vystupovala díky pořadům Šimka, Grossmanna, různým písničkovým i Silvestrovským programům docela dost. Dokonce mě přemluvil pan režiser Dudek, abych si zahrála Plameňáčka v dvoudílné inscenaci „Lev je v ulicích“ s Vladimírem Menšíkem v hlavní roli. To byl zážitek! Vl. Menšík do poslední chvíle bavil celý štáb, po klapce ovšem dokonalá proměna a byl stoprocentně v roli, která nebyla ani v nejmenším komická. Už tenkrát nebyl zdravý, ale energii a vitalitu bychom mu mohli všichni závidět. Vzpomínek je dost a pěkných, ale našťástí je i současnost, jezdím s Petrem Spáleným a skupinou Apollo band po vlastech českých a moravských a je to radost! Lidi si kolikrát zpívají s námi refrény písniček, je to naše společné mládí. Kromě generace naší, zvláště Petrovy písničky znají a píší si o ně i mládí, co by mohli být naše děti. Je to malý zázrak, že bez reklamy, bulváru a televize Petr plní sály a lidi si kupují jeho desky už 42 let.

Přeju Vám všem krásné prožití nejkrásnějších svátků v roce - Vánoce, zdraví, štěstí a hodně radosti!

Vaše Miluše

DO 100 J E N
Historie Divadýlka krok za krokem

Díl 8. Snídaně a Kníže - díl A. Kníže

V září roku 2005 jsme se definitivně ocitli ve Vdově. V pořadí 8. sezónu jsme zahájili v říjnu Divadelní poutí. Celodenní program vrcholil koncertem Pepy Nose. Ten začal tím, že rozvěsil okolo podia ponožky proti zlým duchům. No nevím... jestli to funguje. Po mně neustále doma Simonka uklízí.

Zkoušet se začalo krátce po zahájení. Poprvé jsme dělali dvě hry souběžně. Tou první, o které se chci zmínit, je prozatím naše nejčastěji uváděná činohra (v říjnu 2009 - 40 repríz) - hra **Karla Steigerwalda „A tak tě prosím, kníže“**. Martin Herrmann se chopil režijního dohledu, Radek Kotlaba a já jsme si rozdělili obě role. Martin nás bohužel díky pracovní, hudební a rodinné vyčerpání navštěvoval pouze sporadicky. Vždycky se divil, co se to vlastně změnilo, kam se představení posunulo. Zkrátka všechno vznikalo přímo na place s drobnými korekcemi ze sálu (od Martina). Přišel den premiéry, první, druhá, třetí repríza a my začali do té hry vplouvat víc a víc. Postoupili jsme na Rakovník, odtud do Děčína a nakonec až na Hronov (10. - 11. 8. 2008). Ono se každé představení nepovedlo, to zase

ne. Některá byla lehká, hravá a jindy jsme valili metrakový kámen. Ale to spolubytí na jevišti - to je bomba. Skutečný poklad je to, že hrajeme na jedné vlně, slyšíme se, reagujeme na sebe. Radku, Martine, kluci, díky za ty skvělé chvíle na jevišti.

-mat-



Tři mušketýři - zleva Petr Matoušek, Radek Kotlaba a nehrající rekvizitář - jinak kolega Honza Jiše

17. 12. Adventní setkání

19:30

aneb Na Vánoce dlouhý noce...



ISARA hrající...

se ztratil“. Možná jste někdo viděl úžasnou dramaturgiu od režiséra Jana Borna, kterou už několik let uvádí Divadlo v Dlouhé. My vám nabídneme své pojetí - povětšinou čtené, i když nebude chybět ani dramaturgie. No, nechte se překvapit. My budeme překvapení zcela určitě.

„Na Vánoce dlouhý noce jsou tam velký chumelice...“, tak jde text jedné staročeské koledy. Doufejme, že ve čtvrtek 17. prosince alespoň trochu sněhu venku už bude. O to více vynikne teplo v sále, voňavo od cukroví, od grogu či svařeného vína. Na scéně se pro vaše potěšení a doladění předvánočního milieu bude střídát skupina ISARA s vánočními písněmi a soubor Divadýlka na dlani s pásmem připraveným podle knihy Ludvíka Aškenazyho - „Jak jsem



A naše kolegyně (Simona a Květa) pečící...

14. 1. 46. Saloon v modrém

20:00

aneb Dessert & Barbecue

„Sehnat o vystupujících souborech nějaké informace, je občas zapeklité. Ne všichni pečují o své webové stránky s pravidelností. Pokud je vůbec mají. To je právě příklad obou kapel, které uvidíte v Divadýlku na počátku roku 2010. Přesto se nám podařilo něčeho doprát. Jak jsou informace čerstvé - těžko říci. Tedy posuďte sami.“

Kapela Dessert

Počátky vzniku kapely je možno hledat někde v roce 1995. Za tu dobu prošla poměrně složitým vývojem, když se v ní vystrídalo více než dvacet členů.

Repertoár Dessertu je sice klasický bluegrass, ovšem ze tří čtvrtin postavený na ženských vokálech, což je velmi atraktivní jak pro odbornou, tak i pro laickou diváckou obec. Zatím největším úspěchem pro skupinu byla účast na EWOB festivalu, který se uskutečnil 14. - 16. 5. 2004 ve Vöhringen v Německu, kde jsme se v konkurenci dvaceti kapel

z Německa, Rakouska, Itálie, Holandska, Česka, Slovenska, Ruska a Bulharska umístili druží.





Barbecue a jejich běžný, divoký projev při koncertu.

BARBECUE

Skupina Barbecue, která vznikla v roce 2002, hraje bluegrass s občasnými výlety do moderní country. Z těchto žánrů si vybírá ty nejkrásnější písničky, které hraje jak v originále, tak s českými texty. Podstatnou část repertoáru tvoří i autorské skladby. Sestavu tvoří ostřílení muzikanti, kteří současně hrají nebo hráli v kapelách jako Sunny Side, Farmáři, Lojzici, Fámy, Náhoda a další... Koho tedy můžete v Barbecue spatřit? Pavel Handlík - kytara, zpěv (*Mladá Boleslav*), Roman Zajíček - dobro, zpěv (*Kolín*), Jiří Šubr - kontrabas, zpěv (*Mladá Boleslav*) a Radim Duda - madolína, zpěv (*Besedice u Turnova*)

21. 1. Inventura

19:30

aneb Pořádek ve skladu i v duši

Tři obyčejní muži středního věku mají své sny, touhy, představy a plány. Navíc všichni pracují v divadle a to je přece magický prostor. Stát se tedy může všechno...

Toto představení je výběrové pro porotu krajské přehlídky.

Přidte nás podpořit



Muži středních let na jevišti - Jíše, Matoušek a Ševců

Hrají: Jan Jíše, Libor Ševců, Petr Matoušek, Blanka Kollinová, Luboš Dvořák, Barbora

Bartošová, Michaela Charvátová, Klára Pabištová, Martin Weiss a Jarda Beran.

28. 1. Cesta za svatým Jakubem

19:30

aneb Santiago de Compostella

Jirka Dalecký se rozhodl vydat sám na tradiční křesťanskou pouť k hrobu sv. Jakuba ve španělském Santiagu de Compostela. Svoji cestu začal ve francouzském městečku St. Jean a došel až na nejzá-

padnější bod Španělska – Fisterru, považovaný za konec světa. Trasa dlouhá bezmála 900 km mu trvala přesně jeden měsíc. Potkal cestou spoustu lidí, prošel desítkami vesnic a měst, prožil velké množství nevšedních zážitků. Cestou si vše zapisoval a fotil. O to

vše by se s Vámi nyní rád podělil. Nabízí jiný pohled na Španělsko než z pláže Costa Brava.



LOUTKOVÉ DIVADLO V POSTLOUTKOVÉ DOBĚ



Další část naší divadelní hlídky připravil opět náš kmenový dramaturg Radek Kottaba.

Kdy jste byli naposledy v loutkovém divadle? Před ... (nechci být indiskrétní, ale je to několik desítek let, že?) A co byste tam také dělali, pokud zrovna nedoprovázíte svoje děti či vnoučata. Chyba - dnešní loutkové divadlo se dokáže obejít bez klasických marionet a Kašpárka nebo Hurvínka a dokáže překvapit i zaujmout. Stejně jako mnozí dospělí pro sebe objevili animovaný film (nejen rodinná představení shrekovského

typu, ale třeba i „komixovou adaptaci“ Persepolis), chápu ty dospělé, kteří se nerozloučili na konci dětství s loutkovým divadlem, případně ho znovuobjevili. A dobře udělali, dnešní loutková představení patří k neimaginativnějším, jaká jsem viděl. Mým favorizovaným souborem v tomto žánru je pražské divadlo Minor. Za vidění stojí už i jen prostory, ve kterých působí, oceněné architektonickou cenou, ale především tamní představení. Sice zde již bohužel neuvidíte fantastickou „Planetu opic“ Davida Drábka, ve které herci podávali přesvědčivé pohybové výkony, kdy dokázali odlišit pohyb šimpanzů, orangutanů a goril, v těchto rolích ještě tančit nebo na jevišti předvést souboj létajících soupeřů v šaolinském duchu. Loutky jste v tomto přestavení nepotkali, zato dokonalé masky.

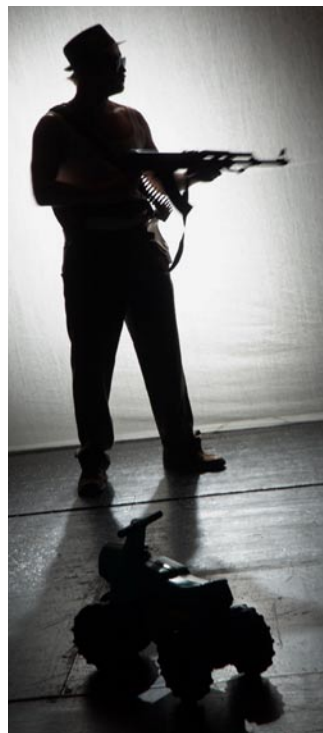
V dnešní rubrice „co v našem divadle neuvidíte“ bych ale chtěl psát především o představení, které v Minoru ještě vidět můžete (premiéra 15. 11. t.r.). Dramaturgicky a režijně se pod představení „Hon na Jednorozce“ podepsali Adéla Balzerová a Jan Jirků, námět vychází z autentických životních osudů skauta Lubomíra Jednorozce. Ten byl v 50. letech odsouzen za napomáhání k útěku za hranice (pomohl známé s kufry na nádraží) na deset let do jáchymovského lágru. Sám žádný útek neplánoval, jenom nesplnil svoji „občanskou povinnost“ a tuto známou neudal. S nespravedlivým rozsudkem se ovšem nesmíří a podaří se mu utéct a skrývat se, další útek - za hranice mimo dosah komunistické ne-spravedlnosti už nevyjde a je vrácen zpět do lágru s podstatně vyšším trestem. Dnes žije v Kalifornii a v závěru představení sám osloví diváky ze záznamu internetového rozhovoru s tvůrci představení na Facebooku.

Hlavním motivem hry je útek, běh, cesta, na které cítíme stálé ohrožení. Zcela v souladu s tím hodinové představení ubíhá v rychlém tempu, kterému výrazně napomáhá živá hudba na jevišti a pěvecké výstupy herců (mezi nimi zaujme i melodramatická báseň vrátného tábora v podání Petra Vaňka „Jsem snad kat?“). Představení vyvolalo ve mně pocit až muzikálový. Hudba spolu s vlčími maskami a pohybem herců mezi diváky spoluvytváří atmosféru dusivé doby plné pronásledování a zastařování. Celým představením diváka provází monologické vyprávění Ondřeje Bauera v roli Luboše (*L. Jednorozec*), přerušované pohybovými výstupy StBáků v kožených kabátech s namířenými samopaly a výraznými vlčími maskami na hlavách. Minimum dialogů s postavami, které hlavní hrdina potkává na svém útěku, vůbec neubírá hře napětí a spád. Hlavní protagonistista zůstává po většinu představení za plátnem nataženým přes celé jeviště, které slouží jako projekční plocha, na kterou se přenáší jeho práce s loutkami v zadní části scény buď stínohrou, nebo častěji snímána kamerou a současně promítána. Herci na forbině tak vstupují do obrazu loutkového světa podobně jako v laterně magie a přirozeně se s ním prolínají. Zapomeňte na „kukátko“ s marionetami, moderní loutkář vytváří

imaginativní svět pomocí soudobé techniky a spíše než loutkové bych použil termín multimedialní divadlo. Takto si představuji soudobé divadlo využívající prostředků postmoderní doby.

Proč se ocitla tato recenze v této rubrice? O představení pro dětského diváka se v našem souboru mluví již delší čas a snad ho někdy uvidíte, ale rozhodně to nebude představení loutkové, na ně si zajděte nejlépe do Minoru.

P.S. Konzervativní divák loutkového divadla ovšem může z Minoru docházet rozčarován či přímo zklamán. U šatny jsem při odchodu vyslechl nadšeného malého návštěvníka a jeho brblající babičku: „Jestli teda tohle stálo za 150,- korun?“, která dále vnučko nadšeně zchladila slovy: „Tobě se to líbilo? To je proto, že jsi ještě neviděl pořádný divadlo.“ Držím palce malému nadšenci pro nové formy moderního divadla, aby si udržel vlastní názor.



DO 100 J E N

Historie Divadýlka krok za krokem

Díl 8. Snídaně a Kníže - díl B. Snídaně



Jedna ze scén Snídaně. Zleva: MATKA (Kateřina Limanová), DROBEČEK (Petr Matoušek), ŠÉF (Jitka Urbanová), OTEC (Jeník Hejdrých) a INSPEKTOR (Radek Novotný).

Na hru polského autora R. Marka Gronského SNIDANĚ jsme byli upozorněni paní Kateřinou Fixovou, v té době (tedy kolem roku 2003-6) dramaturgyní divadla ABC. Byla a je pravidelným hostem nejen v našem divadle, ale také coby lektorka v rozborovém týmu na Tréglově Bělé a od roku 2009 i předsedkyně poroty Popelky na dlani, středočeské postupové přehlídky pro dospělé soubory hrající pohádky.

Ale zpátky ke Snídani. Hra se mi velmi líbila, byla to taková politická alegorie, a tak jsme se do ní pustili. Ovšem, stále byla kdesi vzadu v podvědomí zkušenost z Goldoniády. Takový malý soukromý strašák. Ale strach je proto, aby se překonával. Role byly obsazeny a začalo se zkoušet. Strašákovi jsem předcházela dle osvědčeného receptu - ušít role na tělo, akceptovat a podporovat tvořivost herců na zkouškách a přepisovat, přepisovat, přepisovat.

Do role Prezidenta jsem obsadil Libora Ševců, Matkou se stala Kateřina Krušková a Otcem Jeník Hejdrých. Zvláště jejich scény patří k tomu nejlepšímu, co ve hře uvidíte. To ovšem neznamená, že ostatní figury jsou slabé. Naopak Babička Barbory Bartošové, obě Děti (Weiss, Pabištová), uječená Kamarádka (Kollinová, alt. Mikulecká) nebo Soused (Filip, alt. Kotlaba, Jíše) či lehce úchylný Dědeček (Dvořák) vnášejí do hry zmatek (plánovaný), komiku.

Jen nemají tolik prostoru jako protagonisté hlavních rolí. Snad jedinou věcí, se kterou jsme nepočítali byla dlouhodobá absence Libora. A tak se prezident alternoval. Takže

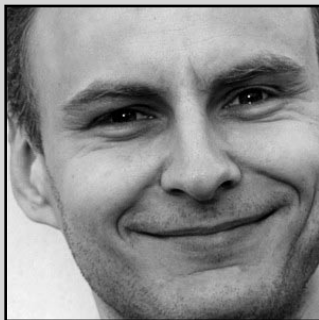
v současnosti máme na výběr ze tří hlav států. Libora (ten hraje nejčastěji) a jeho „alter ega“ Jirku Šubra a Martina Herrmanna. Mimochodem, když o tom tak uvažuji, tahle hra je alternacemi „postížená“. Snad nejvíc z celého našeho repertoáru. Alternovala se většina rolí a to hned několikrát.

Všechno dobře dopadlo, hra byla připravena, měla premiéru - díky nám byla dokonce poprvé uvedena na českém jevišti - 29. června 2006 a my se rozhodovali kam dál. Tentokrát jsme na přání větší nešli do Rakovníka. Zamířili jsme do Loun, kde je také obdobná krajská přehlídka. Na přehlídce jsme si nevedli špatně, dokonce jsme získali cenu diváků za nejlepší inscenaci, ale na celostátní přehlídce do Děčína Snídaně nepostoupila.

Přesto patří mezi naše úspěšně hraná představení a mezi aktéry je velmi oblíbená. Hlavně se v ní sejdem skoro celý soubor.

Příště: Díl 9. Výprava do Paříže

Soubor se představuje



Libor Ševců

Dalším zpovídaným mužem Divadýlka na dlani je duše i tělo našich webových stránek a oficiální skrblík občanského sdružení Libor Ševců, bez něhož by byl náš život o mnoho složitější. Takhle to spadne na něj a my si myjeme ruce...

Jaké je to být pokladníkem takového občanského sdružení, jakým je Divadýlko? Předně bych chtěl zdůraznit, že je to nejdůležitější a nejodpovědnější funkce sdružení. Proto ji také vykonávám já. A jaké to je? Čtenář si udělá jistě představu sám. Peněz je málo. Někdy ještě míň. Všichni je chtějí. Všichni pořád po mně něco chtějí. Ale jinak si nemůžu stěžovat.

Je těžké sehnat dotace? Tak to je otázka spíše pro pana předsedu, to je hlavně jeho parketa. Ale těžké to zas tak není. Protože mají naše akce smysl, tak jsme

vždycky dotace dostali bez větších problémů. Musíme jen hlídat, kdo a kdy vypíše příslušný dotační program. Pak správně sepsat příslušný projekt, zdůvodnit ho a včas zažádat na správném místě. Problém je spíš v tom, že dotace jsou omezené a zájemců o ně je moc. Takže pak na každého zbyde jen troška. Ale i ta troška je pro nás přímo životně důležitá.

Myslíš, že se nás nějak dotkne současný méně strmý růst světové ekonomiky?

Zatím si myslím, že se to nijak neprojeví. Ale zřejmě se nás to dotkne v roce 2010. Město i kraj šetří a škrtat se zřejmě bude i v kapitolách dotací. Takže se bude rozdělovat méně peněz. Zachránit nás můžou tedy jen naši věrní diváci, kteří přijdou a zakoupenou vstupenkou přispějí na nákladný provoz divadla.

Divadýlko má nově svou stránku i na facebooku?

Jak nás najdou fanoušci a co mohou čekat? Facebook je velmi zvláštní médium. Žije si tak trochu svým vlastním životem. Je místem, kde se především můžou setkávat naši fanoušci, sdělovat si své dojmy a postřehy. A pak také šířit naši dobrou pověst mezi své přátele. A ti zase mezi své, takže nás za chvíli budou znát všichni

lidé na celém světě. A ti pak přijdou k nám do divadla :-)

A teď konečně k Tobě coby herci... jak ses k Divadýlku dostal?

To už je dlouhá historie. S principálem Petrem Matouškem se znám už z našich divadelních začátků v slavném ochotnickém boleslavském souboru Kolár. To bylo někdy kolem roku 1985. Znovu jsme se potkali v Městském divadle, když začínalo svou samostatnou éru. A pak si v roce 1998 Petr splnil svůj sen a založil si svoje divadlo. Oslovil mimo jiné i mě. A tak se narodilo Divadýlko na dlani. Patřím tedy k původnímu inventáři divadla.

Stále frekventované otázky:

Tvoje oblíbená role a hra?

Rolí už jsem vystřídal opravdu hodně a každá mělo něco do sebe. Takže se těžko mezi nimi vybírám. Zmíním tedy aspoň Prokopa Holého ve hře Zdaleka ne tak ošklivá (uváděli jsme ji v Malých nočních hrách). To byla jedna z mála mých dramatických rolí. A musím přiznat, že mě její síla při představení vždy dostala. Teď ale žiju rolí Františka Kalouska ve hře Inventura. Ta má sice za sebou už čtvrtou reprízu, ale pořád se vyvíjí a rodí se v ní nové nápady. A to mě na ní baví.

Díky za rozhovor :-)

Já děkuji za tvé otázky.

Divadelní kurýr - nepravdivý občasník, zapsán do evidence tisku Ev. č.: MK ČR E 18153

číslo 06/2009, náklad 100 ks

vydává občanské sdružení Divadýlko na dlani, IČO: 70854343

redakční rada: Libor Ševců, Jiří Filip, Radek Kotlaba a Petr Matoušek

kontakt: 739 017 581, email: info@divadylko-nadlani.cz

zdarma - neprodejné